

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. — Λοιπὸν τὸν εἶδες ;

Φ. — Βέβαια, ἐπῆγα καὶ τὸν εἶδα,
καὶ διάβασε περὶ αὐτοῦ τὴν ἀντικρὺ σελίδα.

Π. — Κι' ἐπῆγες 'στὸ χορὸ καὶ σὺ ;

Φ. — Σὰν ντοῦτ...

Π. — Δὲν ἀμφιβάλλω...

'Αλλὰ πῶς τὰ 'κατάφερες κι' ἐπῆγες εἰς τὸν μπάλο ;

Φ. — Μὰ τώρα ὅπως ἔγιναν, βρὲ Περικλῆ, κι' οἱ μπάλοι.

'Μπορεῖς καὶ σὺ ἐλεύθερα μὲ ὅλο σου τὸ χαλί
νὰ πᾶς ἐκεῖ ποῦ γίνεται χορὸς καὶ νὰ ντυπῆσῃς,
καὶ θὰ σ' ἀνοίξουν πρόθυμοι μὲ τόσας ὑποκλίσεις,
ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς μόνον κλάκ καὶ φράκο κι' ὅλα τᾶλλα,
κι' ἀμέσως γίνεσαι δεκτὸς 'στὴν πιὸ μεγάλη σάλα.

Π. — Λοιπὸν ;

Φ. — 'Εγὼ, βρὲ φίλε μου, εἶχ' ἄλλοτε γνωρίσῃ
ἐνὰ πορτιέρη τοῦ Ρουμπόρδ, τὸν κύριον Διονύση.
Τὸν ξέρεις ;

Π. — 'Οχι.

Φ. — 'Ε ! λοιπὸν ὁ κύριος Διονύσης
μὲ ὑπεδέχθη, Περικλῆ, μὲ τόσας διαχύσεις,
κι' ἐπῆγε καὶ μὲ σύστησε μὲ πρώτην εὐκαιρίαν
'στὸν ἐξοχώτατον Ρουμπόρδ καθὼς καὶ 'στὴν κυρίαν,
ἐκεῖνος δὲ μὲ σύστησε εἰς τὸν 'Αλφρέδον παλι
κι' ἐκεῖνος 'στοὺς κατόπιν του καὶ 'στοὺς κατόπιν ἄλλοι.
Λοιπὸν 'στὸ γεῦμα σιωπῆ βαθεῖα ἐπεκράτει
καὶ λυπημένο ἔβλεπες τὸν καθὲ διπλωμάτη,
καὶ σὲ τραπέζι 'νόμιζες πῶς εἶσαι ἀπ' ἐκεῖνα,
ποῦ ὅσοι ἐγεννήθησαν ἐδῶ εἰς τὴν 'Αθήνα
εὐθύς μετὰ τὸ λείψανο τὸ ἴδιο βραῦδου κάνουν,
ὅποταν τύχη ἄνθρωποι 'δικοί των νὰ 'πεθάνουν.
Οὕτω λοιπὸν τοῦ γεύματος ἀποπερατωθέντος
καὶ τοῦ σημείου τοῦ χοροῦ ἐν ἀκαρεῖ ὁσθέντος,
ἦλθαν ἀμάξια μερικὰ ὡς εἴκοσι περίπου,
ἀπὸ ρυτῆρος τρέχοντα μετὰ μεγάλου κτύπου,
καὶ ἤρχισαν νὰ ἔρχονται τινὲς προσκεκλημένοι,
καὶ μερικοὶ ἀπρόσκλητοι, καθὼς συχνὰ συμβαίνει.
'Ἦτο δ' ἐκεῖ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους,
μὲ τὸν 'Αλφρέδον ὁμιλῶν διὰ τὸ ἀντεστάτους,
φέρων τὸν Μεγαλόσταυρον εἰς τὸ εὐρὸ του στῆθος,
καὶ ἄλλοι ἐξοχώτατοι μὲ παρασήμων πλήθος,
ἦτον ἐκεῖ κι' ἓνας γιαντὸς μετὰ τριῶν ἐτέρων,
κι' ἓνας γνωστὸς ἀρχίατρος μετὰ τῶν θυγατέρων,
ἓνας κοντὸς μὲ μιὰ 'ψηλὴ, ὀλίγοι δικηγόροι,
ἓνας 'ψηλὸς μὲ μιὰ κοντὴ, ὅσῳ τρεῖς λιμοκοντόροι,
ἓνας χαλὲς διάσημος, ὁπὸ Τούρκουι τενεκέδες,
πέντ' ἔξη Λόρδοι ἀγνωστοὶ καὶ μερικαῖς Μυλλκαίδες.

κι' εἰς σκελετὸς κινούμενος, ὡς εἶδος τι ἐντόμου,
ὅπου τὸν βλέπομεν συχνὰ καταμεσῆς τοῦ δρόμου
μὲ πράσινα, μὲ κόκκινα, μὲ κᾶτι φουστανάκια,
ποῦ ἔχουνε ζωγραφιστὰ ἐπάνω καραβάκια,
μὲ πολυποίκιλα πτερὰ, μὲ ἄστρα, μὲ κοκόρους,
καθὼς καὶ ἄλλους στολισμοὺς πολλοὺς καὶ διαφόρους.

Π. — Λοιπὸν ;

Φ. — 'Αρχίζει ὁ χορὸς, ὡς εἶπον παρ' ἐπάνω,
καὶ παίζει πόλκα 'γρήγορη ἓνα μονάχα πιάνο,
ποῦ λὲς καὶ κλαίει τὸ χορὸ καὶ τοὺς προσκεκλημένους,
τοὺς ζῶντας 'Αγγλοὺς, Περικλῆ, καὶ τοὺς ἀποθαμμένους.

Κι' ἐνῶ ἀντήχει θλιβερὸς εἰς τὴν Πρεσβείαν ἤχος
καὶ τῆς διασκεδάσεως σ' ἐπάγωνε τὸ ψῆχος,
μας ἔδωσαν καὶ παγωτὰ νὰ ζεσταθοῦμε 'λίγο...

Τότε κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλῆ, 'σηκώθηκα νὰ φύγω,
ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελα τὸν Ρουμπόρδ νὰ προσβάλλω,
ἕως 'στὸ τέλος ἔμεινα μὲ τὸ στανειὸ 'στὸν μπάλο.

'Ο δὲ χορὸς 'στάς ἔνδεκα καὶ κᾶτι ξεμπερδεύει,
καὶ ὁ 'Αλφρέδος ὁ γνωστὸς μὲ τρόπο τὸ μαζεύει,
ἀφ' οὗ εἰς ὅλους τοὺς κλητοὺς αὐτῆς τῆς ἐσπερίδος
ἐδόθη τὸ παράσημον τὸ τῆς περικνημίδος,
ποῦχει γραμμένα, Περικλῆ, 'στὴν καλτσοδέτα γύρω :

« Ὅνι σουὰ κί μάλ' ἰ πάνς »...

Π. — Πρόσεξε μὴ σὲ δεῖρω.

Φ. — Λοιπὸν ἐπῆρα, Περικλῆ, κι' ἐγὼ τὴν καλτσοδέτα
κι' ἐπῆγα εἰς τὸ σπῆτι μου...

Π. — Τί λὲς, μωρὴ μαζέτα ;

Δὲν ἔχεις ἄλλα νὰ μοῦ 'πῆς γι' αὐτὴν τὴν ἐσπερίδα ;

Φ. — 'Επῆγα εἰς τὸ σπῆτι μου μὲ τὴν περικνημίδα,

κι' ἀμέσως 'στῆς γυναῖκας μου τὸ γόνατο τὴν βάζω,

κι' Ὅνι σουὰ κί μάλ' ἰ πάνς, μὲ τόνον τῆς φωνάζω.

Π. — Δόξα νὰ ἔχη ὁ θεὸς κι' ἡ χάρις του μεγάλη,

ποῦ εἶχε τοῦτος ὁ χορὸς τέτοιο σπουδαῖο χαλί,

καὶ δὲν ἐπῆγαν, Περικλῆ, σὰν τῆς ξεψυχισμέναις

κι' ἡ χήραις κι' ἡ ἀνύπανδραις καθὼς κι' ἡ παντρεμμέναις

ποῦ χάνονται γιὰ τὸ χορὸ χειμῶνα τε καὶ θέρος,

καὶ μάλιστα σὰν τύχη Δουξ νὰ εἶν' ὁ καθαλλιέρος,

ποῦ λαχταροῦν τὰ μέσα των 'στὸ μπάλο νὰ ζεστάνουν.

καὶ καθὲ ἄλλο ζήτημα γιὰ μιὰ στιγμὴ ξεχάνουν.

Δόξα νὰ ἔχη ὁ θεὸς κι' ἡ χάρις του μεγάλη,

ποῦ εἶχε τοῦτος ὁ χορὸς τέτοιο σπουδαῖο χαλί,

κι' ἐνόησε καλὰ κι' ὁ Δουξ κι' οἱ φίλοι μας 'Εγγλέζοι

πῶς τὸ φτωχὸ Ρωμαῖκο γιὰ καθὲ τι δὲν παίζει,

καὶ πῶς καθέννας ἐξ ἡμῶν τῶν μεταγενεστέρων

τιμᾶ τὴν γῆν σοφῶν θεῶν κι' ἀνθρώπων σοφτέρων.

Δι' ὅλ' αὐτὰ, βρὲ Φασουλῆ, πρὶν ἄλλο τι μοῦ ψάλῃς,

ἀρχίζω τὸ μπαγλάρωμα μετὰ χαρᾶς μεγάλης.

'Αποκηρύττομεν κι' ἐμεῖς μὲ τὴν καρδιά μας ὅλη
τοῦ Ξένου τὰ γραφόμενα τὰ ἐν τῇ 'Ακροπόλει
διὰ τοὺς φίλους Πράκτορας ἐφημερίδος πάσης,
γιατὶ αὐτοὶ ἐμόχθησαν εἰς τόσας περιστάσεις
νὰ διαδώσουν τὴν πτωχὴν δημοσιογραφίαν,
καὶ οὕτω πῶς τὴν ἔσωσαν ἀπὸ τὴν ἀτροφίαν.